

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Filipa Dienstbiera a soudkyň JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Ing. Mgr. P. M.**, zastoupený Mgr. Marianem Pavlovem, advokátem se sídlem Malé náměstí 125/16, Hradec Králové, proti žalovanému: **Ministerstvo kultury**, se sídlem Maltézské nám. 471/1, Praha 1, o žalobě proti sdělení žalovaného ze dne 25. 6. 2015, sp. zn. MK38626/2015 OAP, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 23. 8. 2017, č. j. 6 A 137/2015 - 48,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a řízení před městským soudem

[1] Žalobce se domáhal poskytnutí informací od Ochranné organizace autorské - Sdružení autorů děl výtvarného umění, architektury a obrazové složky audiovizuálních děl, z. s. (dále jen OOA-S). Požadoval „podle zákona č. 106/1999 Sb.“ obecné informace o poskytování odměn při uzavírání licenčních smluv. Dále se dotazoval, jakým algoritmem je vymezena odměna tohoto kolektivního správce a jak se rozpočítává odměna mezi ostatní kolektivní správce. Rovněž požadoval například procentuální zastoupení děl a předmětů ochrany náležících autorům, jejichž zájmy tento kolektivní správce zastupuje, v rádiovém a televizním vysílání, zaslání rejstříku nositelů práv apod.

Dotazoval se také například na konkrétní umělce, resp. na to, zda zájmy těchto umělců OOA-S zastupuje.

[2] OOA-S však žalobci odmítla tyto informace poskytnout, neboť se nepovažovala za povinný subjekt podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“).

[3] Posléze žalobce podal u Městského soudu v Praze žalobu proti sdělení žalovaného ze dne 25. 6. 2015, sp. zn.: MK 38626/2015 OAP, jímž žalovaný vyřídil mimo jiné jeho stížnost na postup při vyřizování žádosti o informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím a odvolání proti rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace podle téhož zákona. Žalobce uvedené sdělení žalovaného označil v žalobě jako rozhodnutí. Uvedl, že ač je lze po materiální stránce považovat za rozhodnutí, nemá zákonem předepsané náležitosti.

[4] Městský soud se ze všeho nejdříve zabýval tím, zda jsou splněny podmínky, aby se žalobou zabýval věcně – tedy zda žalobcem označený úkon žalovaného je skutečně rozhodnutím, kterým se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti. Pro tuto otázku bylo rozhodné, zda má OOA-S postavení povinného subjektu ve smyslu § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím. K vyřešení této otázky městský soud provedl tzv. pětikritériový test tak, jak jej vymezil Ústavní soud ve svém nálezu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn. I. ÚS 260/06. Dospěl přitom k závěru, že OOA-S není povinným subjektem podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím.

[5] V důsledku výše uvedeného městský soud uzavřel, že napadené sdělení žalovaného nelze považovat za rozhodnutí ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalobu tak podle § 46 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního („s. ř. s.“) odmítl pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení, neboť napadené sdělení žalovaného nebylo rozhodnutím ve smyslu § 65 s. ř. s.

II. Kasační stížnost

[6] Proti usnesení městského soudu směřuje žalobce (stěžovatel) kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

[7] Městský soud učinil nesprávné právní a skutkové závěry, když dovodil výhradní soukromoprávní charakter kolektivního správce, tedy že není tzv. veřejnou institucí podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Soud ani správní orgán se také dostatečně nevypořádaly s námitkami stěžovatele a jejich právní závěry nemají oporu v povedeném dokazování a ve správním spisu, přičemž v rámci posouzení dané záležitosti měly zohlednit i listiny předložené žalobcem – např. odborné vyjádření Ing. Mgr. O. K. ze dne 7. 4. 2015 svědčící o povinnosti kolektivního správce OOA-S poskytnout informace na základě jeho veřejnoprávního charakteru.

[8] Veřejnoprávní charakter kolektivního správce byl opakovaně dovozen také Ústavním soudem zejm. v nálezech sp. zn.: II. ÚS 2186/14 ze dne 13. 1. 2015, sp. zn.: II. ÚS 3076/13 ze dne 15. 4. 2014, II. US 2184/14 ze dne 13. 1. 2015, sp. zn.: III. ÚS 2429/14 ze 14. 5. 2015, IV. ÚS 2496/14 ze dne 6. 5. 2015 a sp. zn.: IV. ÚS 2445/14 ze dne 6. 5. 2015.

[9] Kolektivní správce je veřejnou institucí, a to v souladu s pětikritériovým testem vymezeným v nálezu Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn.: I. ÚS 260/06, který v napadeném usnesení aplikoval sám městský soud.

[10] Pro rozlišení mezi soukromou a veřejnou instituci, je důležitá převaha znaků u těchto kroků: 1. způsob vzniku a zániku instituce (zde je vznik a zánik oprávnění vykonávat kolektivní správu vázán na rozhodnutí Ministerstva kultury), 2. hledisko osoby zřizovatele (osobou zřizovatele je Ministerstvo kultury, které na kolektivního správce přenáší část své působnosti), 3. subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (subjektem vytvářejícím jednotlivé orgány je sice kolektivní správce, avšak tvorba jednotlivých orgánů a jejich fungování musí být v souladu s řádným výkonem kolektivní správy a s autorským zákonem, a tudíž není zcela nezávislá, a je pod dohledem Ministerstva kultury), 4. existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu prostřednictvím Ministerstva kultury podle § 103 zákona č. 121/2000 Sb., autorského zákona), 5. veřejný nebo soukromý účel instituce (kolektivní správa autorských práv má veřejný účel a přispívá k šíření kultury a umělecké činnosti autorů, přičemž autorský zákon kolektivním správcům svěřuje ve vztahu k uživatelům takové pravomoci, která se svým charakterem přibližují pravomocem veřejnoprávním - např. v § 100 odst. 3 autorského zákona. Kolektivní správci tak disponují zákonným monopolním postavením na trhu).

[11] Stěžovatel upozorňuje, že soud postupoval nezákonně, jelikož podaná žaloba směřovala současně i vůči OOA-S, a bylo tak kolektivnímu správci možné soudem uložit splnit informační povinnost podle autorského zákona, čehož se stěžovatel také domáhal. Informační povinnost kolektivního správce totiž vyplývá nejen z informačního zákona, ale i ze speciální právní úpravy - zejm. z § 100 odst. 1 písm. g) autorského zákona, přičemž správní soud postupoval v napadeném soudním rozhodnutí v rozporu se zásadou proporcionality a právní jistoty stěžovatele, když stěžovateli domáhajícího se ústavně garantovaného práva na informace nepřiznal soudní ochranu nároku na informace, na které měl stěžovatel nárok minimálně podle autorského zákona.

[12] Kolektivní správce OOA-S poskytl část informací v souladu s autorským zákonem až po podání žaloby, a tedy svým jednáním způsobil částečné zpětvzetí žaloby ze strany stěžovatele a stěžovateli měly být tak soudem přiznány náklady řízení účelně vynaložené na obranu svých práv.

[13] Stěžovatel současně namítá, že dohled nad plněním řádného výkonu kolektivní správy ze strany kolektivních správců, včetně informační povinnosti vykonává podle autorského zákona žalovaný – Ministerstvo kultury jako správní orgán, který však zcela odmítl požadavku stěžovatele vyhovět, a nerespektoval tak ústavně zaručené právo stěžovatele na přístup k informacím podle čl. 17 Listiny základních práv a svobod.

[14] V napadeném usnesení městského soudu se výše uvedenými námitkami stěžovatele soud dostatečně nezaobíral a způsobil tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí. Stěžovatel tak navrhuje, aby Nejvyšší správní soud rozhodl, že se napadené usnesení ruší a věc se mu vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

[15] Žalovaný se ve svém vyjádření ztotožnil s právním posouzením městského soudu a navrhl kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[16] Nejvyšší správní soud nejprve posuzoval splnění podmínek řízení, přičemž shledal, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a jedná se o kasační stížnost, která je ve smyslu § 102 s. ř. s., přípustná. Důvodnost kasační stížnosti soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[17] Kasační stížnost není důvodná.

[18] Nejvyšší správní soud na úvod poznamenává, že kasační stížnost stěžovatele směřuje proti usnesení o odmítnutí žaloby (tj. nikoliv „proti rozsudku“, jak na několika místech stěžovatel nepřesně uvedl v písemném vyhotovení kasační stížnosti).

[19] Podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. lze kasační stížnost směřující proti usnesení krajského soudu o odmítnutí návrhu podat z důvodu tvrzené „[...]*nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu.*“ Nejvyšší správní soud se při přezkumu podle tohoto ustanovení zabývá tím, zda bylo na místě žalobu ze strany krajského soudu odmítnout.

[20] Stěžovatel namítá nepřezkoumatelnost usnesení, konkrétně namítá, že se soud „dostatečně nezaobíral jeho námitkami a způsobil tak nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí“. Jakkoliv může v řízení o kasační stížnosti stěžovatel namítat toliko vady, jež mohly mít za následek nezákonnost odmítnutí návrhu podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., pokud by napadené usnesení bylo *nesrozumitelné* či *nedostatečně zdůvodněné*, jednalo by se o vadu, pro kterou by kasační soud musel napadené usnesení zrušit (podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 6 As 2/2015-128).

[21] K otázce přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí se opakovaně vyjadřuje judikatura jak Ústavního, tak i Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 12. 12. 2012, č. j. 9 As 89/2011-32, a tam citovaná rozhodnutí). Rozhodnutí krajského soudu je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů například tehdy, pokud z rozhodnutí nebyly seznatelné jeho nosné důvody anebo tyto důvody neměly oporu ve skutkovém zjištění. Povinností soudu je stranám sporu ozřejmit, jakými úvahami byl při svém rozhodování veden a k jakým závěrům na ně navazujícím dospěl. Tyto úvahy pak musí mít odraz v odůvodnění soudního rozhodnutí, neboť jen prostřednictvím odůvodnění rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu soud vycházel, jak jej v daných souvislostech uvážil, jaké právní předpisy aplikoval a k jakému konečnému rozhodnutí tímto způsobem dospěl.

[22] Nejvyšší správní soud považuje odůvodnění městského soudu za dostatečné. Městský soud vyčerpávajícím způsobem osvětlil, proč bylo podle něj na místě žalobu odmítnout, i z jakých důvodů nemůže právní názor stěžovatele stran naplnění podmínek řízení obstát.

[23] Napadené usnesení o odmítnutí žaloby se *z hlediska odůvodnění* pochopitelně soustředí toliko na nesplnění podmínek řízení podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., nikoliv na

věcné vypořádání se s obsahem žaloby tak, jak stěžovatel požaduje ve své kasační stížnosti – k tomu se totiž soud z procesních důvodů ani nedostal. Námitka nepřezkoumatelnosti z důvodů, že se městský soud „opomenul vypořádat s obsahem žaloby“ nebo že jeho závěry „nemají oporu v provedeném dokazování“, je tak s ohledem na výše uvedené již z povahy věci nedůvodná.

[24] Nelze však opomenout podstatu stěžovatelovy argumentace před správními soudy. Tou je námitka, že OOA-S je povinným subjektem podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž stěžejní rozhodovací důvod, který soud vedl k odmítnutí žaloby, *de facto* splývá s věcným vypořádáním této námitky.

[25] Pokud by městský soud tuto otázku nesprávně posoudil, dopustil by se nezákonného odmítnutí žaloby směřující proti rozhodnutí žalovaného o odepření poskytnutí informací, které však ve skutečnosti je přezkoumatelné ve správním soudnictví. Jednalo by se o vadu řízení před městským soudem, pro kterou by musel kasační soud usnesení zrušit.

[26] Podle § 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, „[p]*ovinnými subjekty, které mají podle tohoto zákona povinnost poskytovat informace vztahující se k jejich působnosti, jsou státní orgány, územní samosprávné celky a jejich orgány a veřejné instituce.*“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení pak „[p]*ovinnými subjekty jsou dále ty subjekty, kterým zákon svěřil rozhodování o právech, právem chráněných zájmech nebo povinnostech fyzických nebo právnických osob v oblasti veřejné správy, a to pouze v rozsahu této jejich rozhodovací činnosti.*“

[27] Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že veřejnoprávnost OOA-S, která je dle jeho názoru povinným subjektem, vyplývá z celé řady nálezů Ústavního soudu. Tyto namítané nálezy se však týkaly zejména problematiky koncesionářských poplatků a údajného bezdůvodného obohacení ze strany stěžovatelů. Nejvyšší správní soud tak stěžovateli v nyní projednávaném případě může přisvědčit toliko v tom, že namítané nálezy aprobují, že kolektivní správce má *rovněž některé* veřejnoprávní aspekty.

[28] Jak se stěžovateli pokusil ozřejmit již městský soud v napadeném usnesení, z hlediska pětikritériového testu definovaného v nálezu Ústavního soudu „*k povaze státního podniku Letiště Praha*“ je podstatné pouze to, zda veřejnoprávní povaha subjektu převažuje. Teprve po korektním provedení všech pěti kroků testu je soud (eventuálně povinný subjekt) ze souhrnu těchto kroků schopen usoudit, zda celkově veřejnoprávnost převažuje a zda je žalovaný subjekt povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

[29] Ústavní soud ve zmíněném nálezu konstatoval: „*Mezi relevantní hlediska pro určení, zda se jedná o instituci veřejnou či soukromou, patří tak dle přesvědčení Ústavního soudu nejen a) způsob vzniku (zániku) instituce (z pohledu přítomnosti či nepřítomnosti soukromoprávního úkonu), ale rovněž b) hledisko osoby zřizovatele (z pohledu toho, zda je zřizovatelem instituce jako takové stát či nikoli; pokud ano, jedná se o znak vlastní veřejné instituci), c) subjekt vytvářející jednotlivé orgány instituce (z toho pohledu, zda dochází ke kreaci orgánů státem či nikoli; jestliže ano, jde o charakteristický rys pro veřejnou instituci), d) existence či neexistence státního dohledu nad činností instituce (existence státního dohledu je přitom typická pro veřejnou instituci) a e) veřejný nebo soukromý účel instituce (veřejný účel je typickým znakem*

veřejné instituce). Prostřednictvím těchto kritérií je pak nutno zkoumanou instituci posuzovat a podle výsledku dojít k závěru o její veřejné či soukromé povaze“ (viz nález Ústavního soudu ze dne 24. 1. 2007, sp. zn.: I. ÚS 260/06).

[30] Nejvyšší právní soud na tomto místě konstatuje, že se městský soud zcela korektním a vyčerpávajícím způsobem zabýval Ústavním soudem specifikovanými znaky, které v obecné rovině umožňují rozlišit, zda má OOA-S převažující charakter veřejné, nebo soukromé instituce.

[31] Městský soud konkrétně konstatoval, že *z hlediska způsobu vzniku a zániku kolektivního správce* (kritérium 1), je OOA-S neziskovou a nevládní právnickou osobou zřízenou podle zákona č. 83/1990 Sb., o sdružování občanů a transformovanou podle zákona č. 89/2012 Sb., občanského zákoníku (viz i čl. I Stanov OOA-S). Co se týče míry ingerence státu při vzniku kolektivního správce ve smyslu autorského zákona, na žalovaného není možno pohlížet jako na zakladatele jako např. v případě státního podniku. Prvek ingerence státu při založení kolektivního správce není přítomen, role státu je zde přítomná až *ex post*, tj. při udělení oprávnění podle § 97 odst. 1 autorského zákona, přičemž toto oprávnění uděluje na základě žádosti žalovaný jako orgán vykonávající dohled nad výkonem kolektivní správy (§ 98 odst. 1 autorského zákona). Svou povahou se jedná o obdobu koncese. Soud na podporu těchto argumentů odkázal i na doktrinální literaturu. Městský soud neopomenul, že kolektivní správci měli kdysi formu občanského sdružení ve smyslu zákona č. 83/1990 Sb. (zrušen k 1. 1. 2014), jehož ustanovení § 6 odst. 1 stanovilo, že sdružení vzniká *registrací* (a tedy veřejnoprávním úkonem). Založení (zřízení) i ukončení činnosti sdružení je však dvoufázovým procesem a krom veřejnoprávního úkonu je podstatný soukromoprávní úkon samotného subjektu. Například bylo a je možné, aby kolektivní správce svou činnost ukončil dobrovolně bez ingerence státu, resp. žalovaného (viz § 12 zákona č. 83/1990 Sb., § 168 odst. 2 občanského zákoníku; srov. i čl. IX bod 8. Stanov OOA-S, veřejně přístupné z obchodního rejstříku). Městský soud z uvedených důvodů dospěl k závěru, že posouzení prvního kritéria svědčí pro soukromoprávní povahu kolektivního správce OOA-S.

[32] Pokud jde o hledisko *osoby zřizovatele* (kritérium 2), městský soud konstatoval, že zřizovatelem není stát, resp. žalovaný. Zdůraznil, že stát, resp. žalovaný nemá ve vztahu ke kolektivnímu správci (OOA-S) žádnou pravomoc vytvářet jeho orgány (kritérium 3). Při *vytváření orgánů* se kolektivní správce řídil zákonem č. 83/1990 Sb., nyní občanským zákoníkem, § 243 a násl. To podle městského soudu nasvědčuje soukromoprávní povaze kolektivního správce.

[33] Ve vztahu k *existenci státního dohledu* (kritérium 4) městský soud konstatoval, že dohled žalovaného podle § 103 autorského zákona se vztahuje pouze na plnění veřejnoprávních povinností kolektivního správce, které jsou stanoveny autorským zákonem. Podle § 102 odst. 1 autorského zákona ministerstvo vykonává dohled nad výkonem kolektivní správy a dodržováním povinností kolektivních správců podle tohoto zákona. Povinnosti kolektivního správce jsou stanoveny především v § 100 autorského zákona. Nejedná se tedy o dozor ve vnitřních vztazích veřejné správy založený na principu nadřízenosti a podřízenosti. Existence dohledu, tj. dozoru žalovaného nad zákonem stanovenými povinnostmi kolektivního správce podle autorského zákona, nesvědčí o tom, že by se v případě kolektivního správce jednalo o veřejnou instituci, ale pouze o tom, že

právní úprava autorského zákona stanoví kolektivním správcům povinnosti, které jsou do určité míry povahy veřejnoprávní (srov. nález Ústavního soudu ze dne 13. 1. 2015, sp. zn. II. ÚS 2186/14). Konstatoval, že toto není v demokratickém právním řádu v současné době žádnou výjimkou. V této souvislosti městský soud odkázal na to, že s obdobným typem dohledu státu či veřejných institucí nad soukromoprávními subjekty se lze setkat i v jiných oblastech, zvláště pokud zákon stanoví určitým subjektům určité povinnosti, které lze označit jako veřejnoprávní a jejichž dodržování stát prostřednictvím legislativy zajišťuje a vynucuje (poukázal na příklad dohledu České národní banky nad bankami a pojišťovnami podle § 44 odst. 1 zákona č. 6/1993 Sb., o České národní bance).

[34] Ohledně *účelu* kolektivní správy (kritérium 5) poukázal městský soud na § 95 odst. 1 autorského zákona, podle něhož je jím kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti, resp. účelem je ochrana soukromých majetkových práv nositelů autorského práva (viz § 95 odst. 3 autorského zákona). Podle § 95 odst. 2 autorského zákona je účelem kolektivní správy kolektivní uplatňování a kolektivní ochrana majetkových práv a autorských a majetkových práv souvisejících s právem autorským a umožnění zpřístupňování předmětů těchto práv veřejnosti. Na druhou stranu účelem kolektivní správy není pouze ochrana subjektivních soukromých práv jejich nositelů, ale rovněž zajištění veřejného zájmu působícího *pro bono publico* (zde soud opět odkázal na již citovanou doktrinální literaturu).

[35] Po provedení pětikritériového testu dospěl městský soud k závěru o převažující soukromoprávní povaze OOA-S, přičemž Nejvyšší správní soud se s tímto posouzením zcela ztotožňuje. Stěžovatel v kasační stížnosti nepřednesl uspokojivé argumenty, které by byly s to tomuto závěru konkurovat. I podle kasačního soudu tak soukromoprávní charakter kolektivních správců jednoznačně převažuje.

[36] Jelikož z provedeného testu vyplývá, že OOA-S není povinným subjektem podle § 2 odst. 2 zákona o svobodném přístupu k informacím, rozhodnutí žalovaného tudíž nebylo rozhodnutím ve smyslu informačního zákona, které by bylo přezkoumatelné ve správním soudnictví podle § 65 s. ř. s. Rovněž podle Nejvyššího správního soudu proto bylo na místě žalobu pro tento neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítnout.

[37] Stěžovatel se dovolával zohlednění vyjádření O. K., poradce pro otevřenost veřejné správy a ochrany soukromí z Otevřené společnosti o. p. s., které je součástí správního spisu žalovaného. O. K. ve svém vyjádření ze dne 7. 4. 2015 provedl test veřejnoprávnosti OOA-S, přičemž dospěl ke shodným závěrům jako stěžovatel. Kasační soud však konstatuje, že za procesní situace, kdy soud žalobu odmítá, se nemusí zabývat důkazními návrhy vztahujícími se k věci samé. Navíc je zřejmé, že se městský soud v nyní projednávané věci vlastním provedením pětikrokového testu vypořádal i s argumenty předestřenými ve vyjádření O. K.

[38] Jestliže stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že po žalovaném požadoval poskytnutí informací v režimu autorského zákona (§ 99f až 100d autorského zákona), pak ochranu proti otálení s poskytnutím těchto informací (a především pak rozhodování o eventuálním nároku na jejich poskytnutí právě účastníku řízení v této věci) podle autorského zákona náleží do sféry civilního, nikoliv správního soudnictví.

[39] Poslední námitka stěžovatele se týká nezohlednění částečného zpětvzetí žaloby městským soudem. Stěžovatel v kasační stížnosti namítá, že OOA-S poskytla „část informací v souladu s autorským zákonem“ až po podání žaloby, a tedy svým jednáním způsobila částečné zpětvzetí žaloby ze strany stěžovatele, kterému proto v tomto rozsahu měly být soudem přiznány náklady řízení účelně vynaložené na obranu jeho práv.

[40] Stěžovatel skutečně ve svém „doplnění žaloby“ vzal v závěru část žaloby zpět, a to pro poskytnutí informací o konkrétních umělcích, resp. o tom, zda jejich zájmy zastupuje právě OOA-S. K tomu Nejvyšší správní soud konstatuje, že procesně korektním postupem městského soudu by skutečně bylo částečné zastavení řízení pro zpětvzetí (prvním výrokem) a druhým výrokem (ve zbytku) odmítnutí žaloby. Nejvyšší správní soud se však musel zabývat tím, zda se jedná o vadu, která mohla mít dopad do práv stěžovatele.

[41] Z napadeného usnesení městského soudu je však zjevné, že podstatou názoru městského soudu je skutečnost, že OOA-S není povinným subjektem ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, přičemž Nejvyšší správní soud tento názor v odůvodnění tohoto rozsudku potvrdil. Proto ani při částečném zpětvzetí žaloby v důsledku „poskytnutí informací“ podle autorského zákona (tedy v režimu civilním) nevznikl stěžovateli nárok na náhradu nákladů řízení podle s.ř.s. Jestliže žalovaný nebyl povinným subjektem podle zákona o svobodném přístupu k informacím, je z hlediska správního soudnictví nerozhodné, zda byly takové informace (v režimu civilním) nakonec stěžovateli poskytnuty.

[42] Jakkoliv by byla s ohledem na všeobecnou přednost dispozičních úkonů účastníků formulace dvou výroků usnesení (tj. částečné zastavení a ve zbytku odmítnutí) procesně korektnějším postupem, nejedná se v projednávaném případě o vadu, která by měla dopad do sféry stěžovatele. Tato formální vada napadeného usnesení nemá dopad do stanovení nákladů stěžovatele vzniklých v souvislosti s ochranou jeho veřejných subjektivních práv, jelikož k jejich zásahu ze strany veřejné moci ani nedošlo.

IV. Závěr a náklady řízení

[43] Nejvyšší správní soud tedy ze všech výše uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační námitky stěžovatele nejsou důvodné, a proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty, zamítl jako nedůvodnou.

[44] O náhradě nákladů řízení rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Filip Dienstbier
předseda senátu